

S. K. TREMAYNE

LEDOVÉ SESTRY

motto thriller

Ledové sestry

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

S. K. Tremayne

Ledové sestry – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

motto

S. K. TREMAYNE

LEDOVÉ SESTRY

Praha 2017

Přeložila Petra Královcová

Copyright © S. K. Tremayne 2015

Translation © Petra Královcová, 2017

Cover photograph © Dave Head / Shutterstock.com

Cover photograph © LaLa Studio / Shutterstock.com

Cover photograph © Kudla/Shutterstock.com

Cover photograph © AS photo studio / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-0953-4

ISBN e-knihy 978-80-267-1016-5 (1. zveřejnění, 2017)

AUTORSKÁ POZNÁMKA

Ráda bych poděkovala Joelu Franklynovi a Dede MacGillivrayové, Gusi MacLeanovi, Benu Timberlakeovi a zejména Angelu Sedgwickovi za pomoc s průzkumem pro tuto knihu.

Každý, kdo zná Vnitřní Hebridy, si rychle všimne podobnosti mezi „Eilean Torran“ a skutečným „Eilean Sionnach“ u Isleornsay na Skye. Nejde o náhodu. Kniha byla částečně inspirována návštěvou tohoto krásného ostrova a pobytem ve vápnem omítnutém domku pod majákem.

Nicméně všechny popsané události a postavy jsou zcela smyšlené.

Z vydavatelství bych ráda poděkovala Jane Johnsonové, Helen Atsmaové, Kate Stephensonové a Eugenii Furnissově. Bez jejich podpory a moudrých rad by kniha nevznikla.

Konečně Hywel Daviesovi a Elizabeth Dohertyové vděčím za to, že zaseli první semínko, které vyklíčilo v nápad: dvojčata.

Mým dcerám

1

Naše židle stojí přesně dva metry od sebe. Obě čelem k velkému stolu, jako bychom byli pár v manželské poradně; ten pocit znám až moc dobře. Místnosti dominují dvě impozantní okna z osmnáctého století, bez závěsů – dvojportrét temné a zatažené londýnské oblohy.

„Můžeme poprosit trochu světla?“ zeptá se můj muž a mladý právní zástupce Andrew Walker vzhledne od papírů, snad i trochu podrážděně.

„Samozřejmě,“ řekne. „Omlouvám se.“ Natáhne se k vypínači za sebou a dvě vysoké stojací lampy zaplaví místnost spoustou žlutého světla. Působivá okna zčernají.

Ted' mohu vidět svůj odraz: klidná, nečinná, s koleny u sebe. Kdo je ta žena?

Není, co bývala. Oči má stejně modré jako vždy, ale smutnější. Obličej trochu kulatý a bledý, pohublejší, než býval. Pořád je blond a přiměřeně hezká – ale také povadlá a scvrklá. Třiatřicetiletá žena, jejíž dívčí půvab je dávno pryč.

A oblečení?

Džíny, které byly v módě před rokem. Holínky, které byly

v módě před rokem. Šeříkový kašmírový svetr, docela pěkný, ale obnošený, se žmolky, jaké se udělají po příliš mnoha praních. Zašklebila jsem se na svůj odraz. Měla jsem se líp obléknout. Ale proč bych se měla oblékat líp? Vždyť jsme se jen sešli s právníkem. A kompletně měníme svůj život.

Hluk dopravy venku zní jako hluboký, ale neklidný dech spícího partnera. Přemítám, jestli mi bude chybět ruch Londýna – věčně přítomný uklidňující bílý šum, jako v těch aplikacích do mobilního telefonu, které vám pomáhají spát tím, že napodobují ustavičné šumění proudící krve v děloze a vzdálený tlukot matčina srdce.

Moje dvojčata ten zvuk musela slyšet, když se ve mně otírala nosy. Pamatuji si, jak jsem je viděla na druhém ultrazvuku. Vypadala jako dva heraldické symboly v erbu – identická, stojící proti sobě. Jednorožec a jednorožec.

Zůstavitel. Vykonavatel. Povinný díl. Soudní prozkoumání...

Andrew Walker s námi jedná jako profesor jemně zklamaný svými studenty, svou posluchárnou.

Odkázaný. Zesnulý. Dědic. Zanechal potomky.

Můj muž Angus si povzdechl s potlačovanou netrpělivostí. Zná ten povzdech. Nudí se, nejspíš je podrážděný. Rozumím tomu, ale soucítím i s právním zástupcem. Určitě to pro Walkera není lehké. Čelit rozzlobenému, nepřátelskému otci a truchlící matce, zatímco musí dát do pořádku problematický odkaz... musí to být složité. Takže opatrné, pomalé a přesné formulace mohou být jeho způsobem, jak si udržet odstup a zvládnout složitou situaci. Možná je to právnícká obdoba lékařské terminologie. *Duodenální hematomy a avulze serózy vedoucí k fatální infantilní peritonitidě.*

Přeruší ho ostrý hlas.

„Tohle už jsme prošli.“

Dal si Angus skleničku? Jeho tón zastírá vztek. Angus se zlobil od chvíle, kdy se to stalo. A taky hodně pil. Ale dnes zní jeho hlas docela jasně a podle všeho je střízlivý.

„Rádi bychom s tím byli hotoví, než začne působit klimatická změna, víte?“

„Pane Moorcrofte, jak jsem už řekl, Peter Kenwood je na dovolené. Pokud chcete, můžeme počkat, až se vrátí...“

Angus zavrtěl hlavou. „Ne, chceme to dodělat teď.“

„Pak musím znovu projít dokumenty a související záležitosti – pro můj klid. Navíc Peter... tedy...“

Sleduji právního zástupce, jak váhá. Jeho další slova jsou jistější a dokonce obezřetnější:

„Jak víte, pane Moorcrofte, Peter se považuje za dlouholetého rodinného přítele, nejen za právního poradce. Zná okolnosti. Znal nedávno zesnulou paní Carnanovou, vaši babičku, velmi dobře. Proto mě požádal, abych se znovu ujistil, že oba přesně víte, do čeho jdete.“

„Víme, co děláme.“

„Ostrov je, jak víte, obtížně obyvatelný.“ Andrew Walker pokrčí rameny – jako by to snad nějakým způsobem byla vina jeho společnosti, ale on se snažil vyhnout případné soudní při. „Domek strážce majáku byl, obávám se, ponechán napospas živlům, nikdo tam roky nebyl. Je ale na seznamu chráněných budov, takže ho nemůžete úplně zbourat a začít znovu.“

„Jo. To všechno víme. Jako malý jsem tam hodně jezdil a hrál si ve skalních tůňkách.“

„Ale jste skutečně obeznámení se všemi nástrahami, pane Moorcrofte? Jde vážně o dost velký závazek. Je tam kompli-

kovaná dostupnost, přílivové oblasti a samozřejmě se vynořují nejrůznější problémy s kanalizací, vytápěním a obecně s elektřinou – navíc v poslední vůli nejsou uvedeny žádné peníze, nic, abyste...”

„Jsme obeznámení, co se do nás vejde.“

Odmlka. Walker se podívá na mne, pak znovu na Anguse. „Vyrozuměl jsem, že prodáváte svůj dům v Londýně?“

Angus mu pohled opětuje se zdviženou bradou. Vzdušně.
vitě.

„Promiňte? Jak to se vším souvisí?“

Právní zástupce potřese hlavou. „Peter si dělá starosti. Protože... no... Vzhledem k vaší nedávné tragické ztrátě... chce mít naprostou jistotu.“

Angus se dívá směrem ke mně. Nejistě krčím rameny. Angus se nakloní dopředu.

„Dobře. Každopádně. Ano. Prodáváme dům v Camdenu.“

„A tento prodej znamená, že získáte dostatečný kapitál k renovaci Ell...” Andrew Walker se zamračil nad slovy, která četl. „Nedokážu to pořádně vyslovit. Ell...?“

„Eilean Torran. Ve skotské gaelštině to znamená hromový ostrov. Ostrov Torran.“

„Ano. Jistě. Ostrov Torran. Takže vy doufáte, že prodejem vašeho současného domu získáte dostatek prostředků k renovaci domku správce majáku na ostrově Torran?“

Mám pocit, že bych měla něco říct. Musím něco říct. Všechno obstarává Angus. Moje němota je ale utěšující, jsem do svého ticha zahalená jako do zámotku. Jako vždycky. To je moje. Vždycky jsem byla když ne rezervovaná, pak tedy tichá. Angus z toho byl léta zoufalý. *Na co myslíš? Pověz. Proč mám všechno mluvení obstarávat já?* Když tohle řekne, obvykle pokr-

čím rameny a odvrátím se, protože neříct nic je někdy vše-
říkající.

A teď tu zase mlčím. Naslouchám manželovi.

„Už jsme si na camdenský dům vzali dvě hypotéky. Přišel
jsem o práci, protloukali jsme se. Ale jo, doufám, že dosta-
neme pár liber.“

„Máte kupce?“

„Může se přetrhnout, aby podepsal šek.“ Angus očivid-
ně přemáhá vztek, ale pokračuje. „Koukejte. Moje babička
v závěti odkázala ostrov mně a mému bratrovi, je to tak?“

„Samozřejmě.“

„A můj bratr, velmi velkoryse, říká, že ho nechce, je to tak?
Matka je v domově, jo? Takže ostrov patří mně, můj ženě
a dceři. Ano?“

Dceři. Jednotné číslo.

„Skutečně...“

„Tak to je. Jo? Chceme se přestěhovat. Vážně se chceme
přestěhovat. Jo, je to v takovém stavu. Jo, padá to na hlavu.
Ale my to zvládneme. Koneckonců...,“ Angus se opírá v židli,
„přežili jsme horší věci.“

Dívám se upřeně na manžela.

Kdybych ho teď potkala poprvé, pořád by ještě byl velmi
přitažlivý. Vysoký, elegantní třicátník se sympatickým třiden-
ním strništěm. Tmavooký, mužný, schopný.

Když jsme se poprvé potkali, měl Angus náznak strniště
a mně se to líbilo. Líbí se mi, jak to zvýrazňuje bradu. Když
seděl ve velkém a hlučném tapas baru v Covent Garden, byl
jedním z těch málo mužů, které jsem potkala, již si zasloužili
označení pohledný.

U velkého stolu se smál se skupinkou přátel – všem bylo

kolem pětadvaceti. S kamarádkami jsem seděla u vedlejšího stolu. O něco mladší, ale stejně veselá. Všichni pili spoustu Rioji.

A tak se to stalo. Jeden z kluků zavtipkoval naším směrem a někdo ho na oplátku popíchnul. A pak se stoly promíchaly; přesunuli jsme se a zmáčkli, posunuli... smáli jsme se a žertovali a vyměnili si jména: to je Zoe, tohle Sacha, tohle Alex, Imogen, Meredith...

A tohle je Angus Moorcroft a to je Sarah Milvertonová. Angus je ze Skotska a je mu šestadvacet. Ona je napůl Angličanka, napůl Američanka, je jí dvacet tři. A teď buďte po zbytek života spolu.

Venku sílí ruch dopravní špičky a vytrhne mne ze snění. Andrew Walker dává Angusovi podepsat nějaké další dokumenty. A ano, tenhle postup znám. Za poslední rok jsme podepsali tolik dokumentů. Takového papírování kolem neštěstí.

Angus je skloněný nad stolem a škrábe své jméno. Vedle pera vypadá jeho ruka příliš velká. Odvrátím se a pozoruji obraz starého londýnského mostu na žluté stěně. Chci ještě vzpomínat a rozptýlit se. Chci myslet na Anguse a mne té první noci.

Všechno si to tak živě pamatuji. Od hudby – hrála mexická salsa – až po nevalné tapas: křiklavě červené *patatas bravas*, octově bílý chřest. Pamatuju si, jak se ostatní lidé vytratili – na poslední metro, aby se trochu vyspali –, jako by všichni vycítili, že se k sobě hodíme, že jde o něco důležitějšího než běžný flirt páteční noci.

Jak snadno se to seběhne. Jaký by byl můj život dnes, kdybych si sedla k jinému stolu, šla do jiného baru? Ale zvolili jsme tenhle bar, téhle noci, tenhle stůl a kolem půlnoci jsem už seděla sama hned vedle toho vysokého muže, Anguse

Moorcrofta. Řekl mi, že je architekt. Řekl, že je Skot a svobodný. A pak mi řekl chytrý vtip – který jsem pochopila až za chvíli. Když jsem se smála, uvědomila jsem si, že se na mne zadíval – hluboce, tázavě.

A tak jsem mu pohled opětovala. Měl tmavé, vážné hnědé oči, vlasy byly vlnité, husté a černé, bílé zuby se ostře odrážely od rudých rtů a tmavého strniště. Zнала jsem odpověď. *Ano.*

O dvě hodiny později jsme si ukradli první přiopilý polibek v souhlasném svitu měsíce, v koutku náměstí Covent Garden. Vybavuji si, jak se leskly mokré dlažební kostky, zatímco jsme se objímali, vzpomínám na chladivou lahodnost večerního vzduchu. Spali jsme spolu hned tu noc.

Skoro rok poté jsme se vzali. Po necelých dvou letech manželství se nám narodily holčičky – identická dvojčata. A teď zbylo jedno z dvojčat.

Stoupá ve mně bolest a musím si přitisknout pěst na ústa, abych potlačila chvění. Kdy to přejde? Možná nikdy? Je to jako válečné zranění, jako šrapnel v mase, deroucí se po letech na povrch.

Možná musím promluvit. Abych potlačila bolest, utišila myšlenky. Sedím tady už půl hodiny, poslušně a zdrženlivě jako nějaká puritánská ženuška. Příliš často spoléhám na Anguse, že mluvení obstará. Že vyváží to, co mně chybí. Ale mého mlčení už bylo dost.

„Jestli ten ostrov dáme do pořádku, může mít milionovou hodnotu.“

Oba muži se ke mně obrátili. Ona mluví!

„Ten výhled,“ říkám, „má sám o sobě cenu milionu. Na kanál Sound of Sleat, na Knoydart.“

Dávám si pozor, abych to dobře vyslovila: Sleat, stejně hladce, jak vypadá poloostrov. Pátrala jsem nekonečně dlouho na internetu, hledala obrázky a příběhy.

Andrew se zdvořile usmál.

„Aha, byla jste tam, paní Moorcroftová?“

Červenám se, ale nenechám se odradit.

„Ne. Ale viděla jsem obrázky, četla knihy... je to jedna z nejslavnějších vyhlídek na Skotsko a my tam budeme mít vlastní ostrov.“

„Skutečně. To ano. Nicméně...“

„Ve vesnici Ornsay na pevnině, půl míle od Torranu, byl dům...“ Dívám se na poznámky v telefonu, ale pamatuju si fakta dost dobře. „Letos patnáctého ledna se prodával za sedm set padesát tisíc. Dům se čtyřmi ložnicemi, pěknou zahradou a prkennou terasou. Příjemný, ale nic honosného. Má ovšem velkolepý výhled na Sound – a za to se platí. *Sedm set padesát tisíc.*“

Angus se na mne podívá a povzbudivě přikývne. Pak se připojí.

„Jo. A jestli to dáme do pořádku, můžeme mít pět ložnic, dům je velký dost. Snadno může mít cenu i milion.“

„No, ano, paní Moorcroftová, dnes má cenu sotva padesát tisíc, ale ano, má potenciál.“

Právní zástupce se usmívá, ale falešně. Přepadá mě zvědavost – proč je tak očividně proti tomu, abychom se přestěhovali na Torran? O čem ví? Jakou skutečnou roli v tom hraje Peter Kenwood? Možná chtějí sami udělat nabídku? To dává smysl – Kenwood ví o Torranu už roky. Znal Angusovu babičku, jistě je zcela *obeznámen* s jeho nevyužitou hodnotou.

Bylo to snad to, co plánovali? Jestli ano, bylo by to lákavě prosté. Jen počkat, až Angusova babička zemře. Pak se vrhnout na vnoučata, hlavně na truchlící a zmatený pár – zdrčený smrtí dítěte, zápolící s následnými finančními problémy. Nabídnou jim sto tisíc, dvakrát tolik, než je třeba, budou velkorysí a soucitní, s vřelým, ale smutným úsměvem. *Musí to být těžké, ale můžeme vám pomoci, sejmut to břemeno. Tady podepište...*

A pak... naložit polské zedníky, odvézt je na Skye, investovat dvě stě tisíc a rok počkat, než bude práce hotová.

Tato krásná nemovitost, umístěná na vlastním ostrově, u slavného Sound of Sleat, je na prodej za jeden a čtvrt milionu liber nebo nejbližší nabídce...

Byl tohle jejich plán? Andrew Walker na mne zírá a já ucítím nával viny. Nejspíš jsem ke Kenwood and Partners strašně nespravedlivá. Ale ať už je jejich motivace jakákoliv, v žádném případě se ostrova nevzdám. Je to moje úniková cesta z hoře a vzpomínek... a z dluhů a z pochybností.

Příliš jsem o tom snila. Dívala se ve tři ráno v kuchyni na zářící obrázky na laptopu. Když Kirstie spala ve svém pokoji a Angus ležel v posteli nadopovaný skotskou. Dívala jsem se na křišťálovou krásu Eilean Torran. Na Sound of Sleat. Ztracená v nádheře Vnitřních Hebrid, téhle krásné nemovitosti na vlastním ostrově.

„Tak tedy dobrá. Potřebuju jen pár dalších podpisů,“ říká Andrew Walker.

„Takže jsme hotovi?“

Významná pauza.

„Ano.“

O patnáct minut později s Angusem vycházíme ze žlutě

vymalované kanceláře, procházíme červeně vymalovanou halou do vlhkého říjnového večera. Jsme na náměstí Bedford Square v Bloomsbury.

Angus má dokumenty v ruksaku. Jsou vyřízené, je hotovo. Pozoruji, jak se svět změnil, a přiměřeně tomu se mi zvedá nálada.

Velké červené autobusy projíždějí po Gower Street a ven zírají dvě řady prázdných tváří.

Angus mi položí dlaň na rameno. „Dobrá práce.“

„Jaká?“

„To, jak jsi zasáhla. Pěkné načasování. Už jsem se bál, že ho sejmu.“

„I já.“ Díváme se na sebe. Smutně a chápavě. „Ale zvládli jsme to, ne?“

Angus se usmívá. „Zvládli, miláčku, rozhodně zvládli.“ Zvedá si límec kabátu proti dešti. „Ale Sarah... musím se tě ještě jednou zeptat: jsi si naprosto jistá?“

Ušklíbnu se, a tak rychle dodá: „Já vím, já vím. Ano. Ale pořád si myslíš, že je to ta správná věc? Vážně chceš...“ rukou mávne nad řadou žlutě svítících londýnských taxíků lesknoucích se v drobném dešti, „vážně chceš tohle všechno opustit? Skye je tak klidný a tichý.“

„Když má člověk už dost Londýna,“ povídám, „má dost deště.“

Angus se směje. A naklání se blíž. Svým hnědým pohledem se mi zadívá do očí, možná hledá moje rty. Něžně ho pohladím po tváři a políbím ho na strniště. Vdechuji jeho vůni – není cítit po whisky, ale po Angusovi. Mýdlem a mužností. Čistý, schopný, muž, kterého jsem milovala. Kterého miluju a vždycky budu milovat.

Možná dnes v noci budeme mít sex, poprvé po mnoha týdnech. Možná to zvládneme. Dá se *tohle* vůbec zvládnout?

Jdeme ulicí ruku v ruce, Angus ji pevně tiskne. Poslední rok mě hodně držel za ruku – když jsem ležela v posteli a neko-nečně, beze slova plakala noc co noc. Držel mě za ruku od začátku do konce Lydiina děsivého pohřbu, od *Já jsem vzkrí-šení a život až po Zůstane s námi navždy*.

Amen.

„Metrem, nebo autobusem?“

„Metrem,“ odpovím. „Je rychlejší. Chci říct Kirstie dobré zprávy.“

„Doufám, že to vidí stejně.“

Podívám se na něj. Ne.

Nemůžu si připouštět nejistotu. Jestli se zastavím a budu pochybovat, tak mé pochybnosti vzrostou a zasekneme se navždy.

Spěšně chrlím slova. „Jistě ano, Angusi, musí, ne? Bude-me mít vlastní maják, všechen ten čerstvý vzduch, jeleni, delfíni...“

„No jo, ale nezapomeň, že jsi viděla fotky pořízené hlavně v létě, za slunce. Není to vždycky takové. Zimy jsou tmavé.“

„Takže v zimě budeme – jak se tomu říká? – dřepět na bob-ku a bránit se. Bude to dobrodružné.“

Jsme skoro u metra. Černá záplava dojíždějících mizí dolů po schodech. Londýnské metro proud polyká. Na okamžik se otočím a podívám se na New Oxford Street v mlze. Podzimní mlhy v Bloomsbury jsou jako přízrak – nebo viditelná vzpomínka – bloomsburských středověkých močálů. Někde jsem to četla.

Hodně čtu.

„No tak.“

Tentokrát popadnu Anguse za ruku a s propletenými prsty sestupujeme do metra. Vydržíme tři zastávky namačkaní v davu v době špičky a pak se na Mornington Crescent vmáčkujeme do rachotícího výtahu. Když se dostaneme na povrch, skoro běžíme.

„Hej,“ povídá Angus se smíchem. „Jsme na olympiádě?“

„Chci to říct naší dceři!“

Chci, chci. Chci dceři, která nám zbyla, přinést pro jednu nějaké dobré zprávy, štěstí a naději. Dnes je to čtrnáct měsíců, co zemřelo její dvojče Lydia – nesnáším, jak to pořád dokážu tak přesně spočítat –, prožila přes rok utrpení, které ani nedokážu pochopit. Ztratila své identické dvojče, své druhé já. Na čtrnáct měsíců se uzavřela do své samoty. Ale teď ji z toho mohu uvolnit.

Čerstvý vzduch, hory, mořské zátoky. A výhled přes vodu na Knoydart.

Spěchám ke dveřím velkého bílého domu, který jsme nikdy neměli kupovat, domu, ve kterém už si nemůžeme dovolit bydlet.

Imogen stojí ve dveřích. Dům voní dětským jídlem, čistým prádlem a čerstvou kávou. Je světlý. Bude mi chybět. Možná.

„Immy, díky, že ses o ni postarala.“

„Ale prosím tě. Tak povídej, je to vyřízené?“

„Ano, máme to v kapse. Stěhujeme se!“

Imogen nadšeně zatleská. Moje chytrá, tmavovlasá a elegantní kamarádka, která mne provází od střední, se nakloní a obejmě mě, ale s úsměvem ji odstrčím.

„Musím jí to říct, o ničem neví.“

Imogen se ušklíbne. „Je ve svém pokoji s *Malým poseroutkou*.“

„Cože?“

„Čte si knihu.“

Přejdu halu a stoupám po schodech. Zastavím se před dveřmi s nápisem *Tady žije Kirstie a Klepejte* vyvedených z neobratně vystřižených písmen z třpytivého papíru. Podle pokynu zaklepu.

Pak slyším slabé *mmm... mmm*. Dále v podání mé dcery.

Zatlačím na dveře a tam moje sedmiletá dcera sedí na zemi se zkříženýma nohama, ve školní uniformě (černých kalhotách a bílém polo tričku) a s pihovatým nosem zabodnutým do knihy. Obrázek nevinnosti i opuštěnosti. Pulzuje ve mně láska a smutek. Tolik bych chtěla zlepšit její život, aby se zase cítila úplná.

„Kirstie...“

Neodpovídá. Pořád čte. Někdy to dělá. Hraje si a NEMLUVÍ. Poslední rok je to čím dál častější.

„Kirstie. Mumínku. Kirstinko.“

Zdvihla ty modré oči, které má po mně, jen modřejší. Hebridsky modré. Světlé vlásy má skoro bílé.

„Mami.“

„Mám novinky, Kirstie. Dobré zprávy. Báječné zprávy.“

Sedám si na podlahu vedle ní. Kolem jsou malé hračky: tučňáci, mazlík leopard a panenka s jednou rukou. Všechno Kirstie říkám. Spěšně. Že se budeme stěhovat na mimořádné, nové místo, kde můžeme začít znovu, kde je krásně, svěže a jiskřivě, na náš vlastní ostrov.

Celou tu dobu se na mne Kirstie dívá a ani nemrkne. Vstřebává to, nic neříká, je pasivní, jakoby v transu, vrací mi mé vlastní ticho. Přikývne a pousměje se. Možná zmateně. V pokoji je ticho. Došla mi slova.

„Takže,“ povídám, „co si o tom myslíš? Přestěhujeme se na vlastní ostrov? Nebylo by to vzrušující?“

Kirstie jemně přikývne. Podívá se na svou knížku, zavře ji a znovu zdvihne oči ke mně. „Mami, proč mi pořád říkáš Kirstie?“

Nic neříkám, ticho křičí. Konečně řeknu: „Promiň, zlatíčko, co jsi říkala?“

„Proč mi pořád říkáš Kirstie, mami? Kirstie je mrtvá. To *Kirstie* umřela. Já jsem Lydia.“

2

Zírám na Kirstie a pokouším se usmát. Snažím se nedat najevo svou úzkost.

Určitě se v ní dere na povrch nějaký utajovaný zármutek, který nosí ve své rozvíjející se mysli. Nějaké zmatení vyhrazené dvojčatům, která o své dvojče přijdou. Jsem zvyklá, že moje dcery jsou – moje dcera je – jiná.

Od první chvíle, kdy má matka přijela z Devonu uprostřed zimy do našeho malého bytu v Holloway, od chvíle, kdy se podívala na dvojčata v postýlce – dvě úplně stejná miminka cucající si navzájem palec –, od chvíle, kdy se začala celá unesená omámeně a nadšeně usmívat s očima doširoka otevřenýma v upřímném úžasu, jsem věděla, že mít dvojčata je ještě úžasnější než obvyklý zázrak rodičovství. Když žena porodí dvojčata – zejména jednovaječná –, porodí genetické celebrity. Osoby, které jsou úchvatné už samotnou svou existencí.

Úchvatné a velmi odlišné.

Můj otec jim dokonce vymyslel přezdívku: ledové sestry. Protože se narodily v těch nejstudenějších, nejmrazivějších dnech roku, s ledově modrýma očima a skoro bílými vlásky.

Ta přezdívka zněla trošku melancholicky, takže jsem ji nikdy tak docela nepřijala. Přesto nemohu popřít, že svým způsobem na ně seděla. Vystihovala jejich neobvyklost.

Dvojčata jsou takhle zvláštní – dokonce se dělila o jméno.

V takovém případě by tohle ostré a chladné prohlášení – mami, já jsem Lydia, to *Kirstie* umřela – mohlo být jen dalším příkladem „dvojčatovosti“, dalším příkladem jejich jedinečnosti. Ale i tak bojuji s panikou a chce se mi plakat. Protože mi připomíná Lydii. A protože si o *Kirstie* dělám starost.

Jaké hrozné myšlenky ji pronásledují, že říká takové hrozné věci? Mami, já jsem Lydia, to *Kirstie* umřela. *Proč mi pořád říkáš Kirstie?*

„Zlatíčko,“ říkám *Kirstie* s hraným klidem, „už je čas jít do postýlky.“

Podívá se na mne tím klidným modrým pohledem, stejným, jaký měla její sestra. Nahoře jí chybí mléčný zub. Dole se další kýve. To je poměrně novinka, až do Lydiiny smrti měla obě dvojčata dokonalý úsměv, obě měly podobné zpoždění ve vypadávaní prvních zubů.

Kirstie zdvihne knížku trochu výš a řekne: „Ale už zbývají jen tři stránky do konce kapitoly, víš?“

„Vážně?“

„Ano mami, koukej, tady končí.“

„Tak dobře, můžeme ty tři stránky do konce kapitoly dočíst. Co kdybys mi je přečetla?“

Kirstie přikývne, vrátí se ke knize a začne číst nahlas.

„Musel jsem se balit do toaletáku, abych neumřel na pod... pod...“

Nakloním se blíž, ukážu prstem na slovo a začnu pomáhat: „pod-chla...“

„Ne, mami,“ zasměje se tlumeně. „Já to umím. Zvládnou to říct!“

„Dobrá.“

Kirstie zavře oči, což dělá, když usilovně přemýšlí, pak je znovu otevře a čte: „Na pod-chla-ze-ní.“

Zvládla to. Docela těžké slovo. Ale nejsem překvapená. Poslední dobou se ve čtení hodně zlepšila. Což znamená...?

Zaplaším ty myšlenky.

Až na čtoucí Kirstie je v místnosti ticho. Předpokládám, že Angus je dole s Imogen, ve vzdálené kuchyni. Možná otevřeli lahev vína, aby oslavili tu novinu. A proč by ne? Za čtrnáct měsíců bylo příliš mnoho špatných dní plných špatných zpráv.

„Takže takhle jsem strávil většinu prázdnin...“

Zatímco Kirstie čte, obejmu ji kolem drobných ramínek a políbím na jemné světlé vlásky. Přitom ucítím, jak mě něco malého tlačí do stehna. Snažím se Kirstie nerušit při čtení, snažím se nemyslet na to, co řekla, a tak opatrně sáhnou pod sebe.

Je to malá hračka – maličký plastový dráček, kterého jsme koupili v londýnské ZOO. Ale koupili jsme ho pro Lydii. Měla moc ráda draky a krokodýly, všechny ty špičaté plazy a příšery. Kirstie se líbili – líbí se jí – lvi a leopardi, chlupatá, měkká a roztomilá zvířátka. To byla jedna z věcí, ve kterých se lišily.

„Když jsem dneska přišel do školy, všichni se ke mně chovali nějak divně...“

Prohlížím si plastového draka, obracím ho v ruce. Co tu dělá na podlaze? V měsících poté jsme s Angusem pečlivě zabalili Lydiiny hračky. Nedokázali jsme je vyhodit, to by bylo

příliš konečné. Proto jsme všechno – hračky i oblečení, vše, co souviselo výhradně s Lydií – uložili na půdu. Psychologicky jsme to pohřbili v prostoru nad námi.

„Problém se Sejrovým dotykem je ten, že ho máte, dokud ho nepředáte někomu jinému.“

Lydia plastového draka zbožňovala. Pamatuju si to odpoledne, kdy jsme ho koupili. Pamatuju si, jak Lydia poskakovala po Regent's Park Road, mávala drakem nad hlavou, snila o vlastním ochočeném dráčkovi. Museli jsme se tomu usmívat. Ta vzpomínka mě zaplavuje smutkem, a tak nenápadně strčím dráčka do kapsy džín a uklidňuju se, zatímco dalších pár minut poslouchám Kirstie, než skončí kapitola. Neochotně zavře knihu a podívá se na mne – nevinná, plná očekávání.

„Tak, miláčku, je čas jít do postýlky.“

„Ale mami.“

„Žádné ‚ale mami‘. No tak, Kirstie.“

Pauza. Poprvé jsem použila její jméno od chvíle, kdy řekla to, co řekla. Kirstie se na mne zmateně podívá a zamračí se. Řekne znovu ta hrozná slova?

Mami, já jsem Lydia, to Kirstie umřela. Proč mi pořád říkáš Kirstie?

Má dcera potřese hlavou, jako bych se dopouštěla velmi zásadní chyby. Pak řekne: „Dobrá, jdeme do postele.“

Jdeme? My? Co tím myslíš? Tichá úzkost se mi vkrádá do duše, ale odmítám se tím trápit. Jenže mě to trápí. Zbytečně mě to trápí.

My?

„Dobře. Dobrou noc, miláčku.“

Zítřka to bude všechno pryč. Určitě. Kirstie jen potřebuje

spát a ráno se probudit a tenhle nepříjemný zmatek zmizí jako sen.

„To je dobré, mami. Můžeme si vzít svoje pýžo.“

Usměju se a mluvím neutrálně. Kdybych ten zmatek připustila, mohla bych všechno zhoršit. „Tak dobře, ale musíme si pospíšit. Už je opravdu pozdě a zítra máš školu.“

Kirstie zasmušile přikývne. Dívá se na mne.

Škola.

Škola.

Další pramen smutku.

Vím – až moc bolestně a s pocitem viny –, že se jí ve škole moc nelíbí. Už ne. Kdysi ji milovala, když chodila do třídy se sestrou. Ledové sestry byly dvojka malých uličnic. Každé ráno jsem je zapnula vzadu v autě v těch jejich jednobarevných uniformách a cestou po Kentish Town Road k branám St. Luke jsem je pozorovala ve zpětném zrcátku, jak si šeptají a posunkují, ukazují na lidi venku a vybuchují smíchy při vtípcích, které nikdy tak docela nepochopím.

Pokaždé, když jsme tohle dělaly – každyčkého rána –, jsem cítila hrdost a lásku, ale někdy také zmatenost, protože dvojčata si tak vystačila. Mluvila svým vlastním jazykem dvojčat.

Bylo obtížné necítit se tak trochu mimo, méně důležití v jejich životě než jejich identický protějšek, se kterým trávily každyčkou minutu každyého dne. I tak jsem je milovala. Zbožňovala jsem je.

A teď je to všechno pryč. Kirstie chodí do školy sama a cestou je vzadu v autě potichu. Nic neříká. Jako v transu pozoruje smutnější svět. Pořád má ve škole kamarády, ale nenahradili jí Lydii. Nic nikdy ani zdaleka nenahradí Lydii. Možná to je další dobrý důvod, proč odjet z Londýna: nová škola, noví

kamarádi, hřiště, kde ji nebude pronásledovat duch jejího hihňajícího se dvojčete.

„Vyčistila sis zuby?“

„Immyjen mi je vyčistila po večeri.“

„Tak dobře, hupni do postýlky. Mám tě přikrýt?“

„Ne. Hmm... ano.“

Přestala říkat „my“. Je ten bláznivý, ale zneklidňující zmatek pryč? Ukládá se do postele a pokládá tvář na polštář. Vypadá tak maličká. Znovu jako batole.

Kirstie se chvějí oční víčka a k hrudi si tiskne leoparda. Natáhnu se, abych zkontrolovala noční lampičku.

Stejně, jako to dělám skoro každý večer už šest let.

Od začátku se dvojčata hrozně bála naprosté tmy. Děsila je tak, až křičela. Asi tak po roce jsme přišli na to proč – bylo to proto, že v úplné tmě nemohly vidět jedna druhou. Z toho důvodu jsme s Angusem úzkostlivě dbali na to, aby děvčata měla světlo na dosah. Vždycky byly po ruce lampičky a noční světla. I když dvojčata dostala vlastní pokoje, pořád chtěla v noci světlo, jako by se mohla vidět skrz zeď, pokud bude trochu světlo.

Pochopitelně jsem přemítala, jestli časem tahle fobie zeslábně – teď, když jedno z dvojčat nadobro odešlo a už ho nikdy neuvidí. Zatím ale přetrvává. Jako nemoc, která měla už přejít.

Lampička je v pořádku.

Postavím ji na noční stolek. Otáčím se k odchodu, když Kirstie rozevře oči dokořán a zírá na mne. Vyčítavě. Rozzlobeně? Ne, rozzlobeně ne. Ale neklidně.

„Copak?“ ptám se. „Co se děje? Zlatíčko, už musíš jít spát.“

„Ale mamí.“

„Copak je?“

„Beany!“

Náš pes. Sawney Bean. Velký kokršpaněl. Kirstie toho psa miluje.

„Pojede Beany do Skotska s námi?“

„Ale miláčku, neblázni, samozřejmě ano!“ odpovím. „Přece ho tu nenecháme! Samozřejmě pojede s námi!“

Upokojená Kirstie přikývne. Pak zavře oči a pevně sevře leoparda. Neodolám a znovu ji políbím. Dělam to teď pořád, víc než kdy předtím. Na doteky, objímání a pusinky býval spíš Angus, já byla organizátorka, praktická matka: dávala jsem jim lásku tím, že jsem je krmila a šatila. Ale teď svou zbylou dcerku líbám, jako bych věřila, že od ní to vroucí kouzlo odvrátí všechno zlé.

Pihy na její světlé kůži jsou jako poprašek skořice na mléce. Když ji líbám, vdechnu její vůni. Voní zubní pastou a možná i kukuřicí, kterou večerela. Voní jako Kirstie. Ale to znamená, že voní jako Lydia. Vždycky voněly stejně. Ať dělaly cokoliv, vždycky voněly stejně.

Třetí políbek zajistí, že bude v bezpečí. Zašeptám tiše dobrou noc. Opatrně vycházím z ložnice osvětlené mihotavým nočním světlem. Když ale tiše zavírám dveře, trápí mě další myšlenka. Pes.

Beany.

Co se děje? Něco na tom psovi mi dělá starost, znervózňuje mě. Ale nejsem si jistá co. Nebo proč.

Sama na podestě o tom přemýšlím. Soustředím se. Beanyho jsme koupili před třemi lety – nedůtklivého kokršpaněla. Tehdy jsme si mohli dovolit čistokrevné štěně.

Byl to Angusův nápad, pořídit si psa na naši první vlastní zahradu. Psa, který se hodí do blízkého Regentského parku. Pojmenovali jsme ho Sawney Bean po skotském kanibalovi, protože žral všechno, hlavně židle. Angus Beanyho miloval, dvojčata Beanyho milovala... a já milovala to, jak spolu všichni vycházeli. Taky jsem zbožňovala, poměrně povrchním způsobem, to, jak vypadali. Dvě úplně stejné blondaté krásné holčičky skotačící v růžové zahradě Queen Mary's Rose Garden se šťastným, pobíhajícím, mahagonově hnědým kokrem.

Turisté si na ně ukazovali a fotili si je. Byla jsem pyšná matka. *Páni, ta má rozkošná dvojčata. Tam s tím krásným psem, víte.*

Opřu se o zeď a zavřu oči, abych mohla lépe přemýšlet. Z dálky slyším zvuky z kuchyně dole. Příbory cinkající o stůl nebo snad otvírák ukládaný do zásuvky.

Co to na Beany je, z čeho mám špatný pocit?

Určitě mě trápí něco, co souvisí s představou *psa* – ale nedokážu to vystopovat, nedokážu sledovat myšlenku skrz trnité houští vzpomínek a žalu.

Dole se zabouchnou vchodové dveře. Ten hluk mne vytrhne z myšlenek.

„Sarah Moorcroftová,“ říkám si, když otevřu oči. „Seber se.“

Musím jít dolů a mluvit s Immy, dát si skleničku vína a jít do postele. A zítra Kirstie – *Kirstie* – půjde do školy s červenou aktovkou, v černém vlněném svetru. V tom, který má na cedulce uvnitř napsáno *Kirstie Moorcroftová*.

V kuchyni najdu Imogen, jak sedí na lince. Přiopile se usmívá a na pěkných bílých zubech má lehké zabarvení od červeného vína.

„Obávám se, že se Gus vytratil.“

„Vážně?“

„Jo. Trochu zpanikařil nad zásobou chlastu. Máte tu už jen...“ otočí se a dívá se do přihrádky s vínem v ledničce, „šest lahví. Takže šel do Sainsbury's doplnit zásoby. Beanyho vzal s sebou.“

Zdvořile se zasměju a přitáhnu si stoličku.

„To se Angusovi podobá.“

Naliju si půl skleničky červeného z otevřené lahve na lince a podívám se letmo na vinětu. Levný chilský Merlot. Býval to fajnový Barrosa Shiraz. Je mi to jedno.

Imogen se na mne podívá a řekne: „Pořád ještě pije trochu, no, víš... trochu moc?“

„To je pěkně řečeno, Immy – trochu moc. Přišel o práci, protože se opil tak, že praštil šéfa. Vykopnul ho.“

Imogen přikývne. „Promiň. Jasně. Nemůžu si pomoci od používání eufemismů, je to moje denní práce.“ Nakloní hlavu a usměje se. „Ale ten šéf byl blbec, ne?“

„Ano. Jeho šéf byl naprosto odporný, ale pořád to není nic moc, ne? Zlomit nos nejbohatšímu londýnskému architektovi.“

„Uuuf. Určitě...“ Imogen se potutelně usměje. „Není to všechno špatně. Chci říct, aspoň dokáže dát ránu jako chlap. Pamatuješ na toho Ira, se kterým jsem chodila vloni – ten nosil legíny.“

Mrkla svým směrem a já se přinutila pousmát.

Imogen je novinářka jako já, ačkoliv daleko úspěšnější. Zastupuje šéfredaktorku ženského časopisu, který má zázračně rostoucí náklad. Já se protloukám s nejistým příjmem na volné noze. Mohla bych na ni kvůli tomu žárlit, ale naše přátelství vyvažuje, nebo alespoň vyvažovala skutečnost, že jsem

vdaná a mám děti. Ona je svobodná a bezdětná. Kdysi jsme si vyměňovaly zprávy o tom, *jaký mohl být můj život*.

Opřu se, ve vzduchu držím sklenku a snažím se být uvolněná. „Vlastně už nepije tolik jako dřív.“

„To je dobře.“

„Ale už je pozdě. Pro jeho kariéru v Kimberley.“

Imogen soucitně přikývne a napije se. Ustrknu vína a vzdychnu způsobem *conaděláme*. Rozhlédnu se po naší světlé camdenské kuchyni s žulovými pracovními plochami, naleštěným nerezem, černým přístrojem na espresso se sadou zlatých kapslí. Všechno křičí: tohle je kuchyň úspěšného páru ze střední třídy!

A všechno je to lež.

Byli jsme úspěšný pár ze střední třídy, chvilku, když Angus povýšil třikrát během tří let. Dlouho bylo všechno dokonale optimistické: Angus směřoval k tomu stát se partnerem s pěkným platem a já byla víc než spokojená s tím, že je živitel, hlavní zdroj příjmu, protože mi to umožňovalo kombinovat novinařinu s mateřstvím. Umožňovalo mi to vodit je do školy, vařit zdravé snídaně, dělat z bazalky organické pesto, zatímco si dvojčata hrála s jedním z našich iPadů. Pět let jsme po většinu času byli dokonalá camdenská rodina.

Pak Lydia zemřela, když spadla z balkonu v domě mých rodičů v Devonu. Bylo to, jako by Anguse někdo shodil z výšky. Sto tisíc kousků Anguse se rozletělo kolem. Jeho žal byl až psychotický. Zuřivé mučivé plameny, které nešlo uhasit ani lahví whisky na noc, jakkoliv se o to snažil. Pravidelně každou noc.

Firma mu dala prostor a několik týdnů volna, ale nestačilo to. Byl nezvladatelný. Vrátil se do práce příliš brzy, dostal se

do sporů a potyček. Dal výpověď hodinu před tím, než by ho vyhodili, deset hodin po tom, co praštil šéfa. A od té doby nepracoval, až na pár zakázek na volné noze, které mu dohodili soucitící přátelé.

„Kašlu na to, Imogen,“ říkám. „Aspoň se stěhujeme. Konečně.“

„Ano!“ říká vesele. „Do jeskyně, vid', do Shetlandu?“

Škádlí mě. Nevadí mi to. Před tou nehodou jsme se popichovaly pořád.

Teď je náš vztah strojenější, ale snažíme se. Jiná přátelství skončila po Lydiině smrti docela – příliš mnoho lidí nevědělo, co říct, a tak neříkali nic. Naopak Imogen se pořád snaží a živí skomírající plamínek našeho přátelství.

Podívám se na ni a řeknu: „Ostrov Torran, vzpomínáš? Ukazovala jsem ti fotky pokaždé, když jsi poslední měsíc přišla sem.“

„Ach ano, Torran! Ta proslulá domovina! Ale řekni mi to znovu, líbí se mi to.“

„Bude to báječné, Immy – pokud neumrzne. Podle všeho tam jsou králíci a vydry a tuleni...“

„Fantastické. Miluju tuleně.“

„Vážně?“

„No jasně. Hlavně mláďata. Můžeš mi vyčinit kožich?“

Směju se – upřímně, ale provinile. Sdílíme s Imogen smysl pro humor, ale její je spletitější. Pokračuje: „Takže tohle místo. Torran. Připomeň mi. Ještě jsi tam pořád nebyla?“

„Ne.“

„Sarah. Jak se můžeš odstěhovat na místo, které jsi nikdy neviděla?“

Ticho.

Dopiju sklenku Merlotu a trochu si doliju. „Říkala jsem ti. *Nechci to vidět.*“

Další pauza.

„Ee-ech?“

„Immy, nechci to vidět na vlastní oči, protože – co když se mi tam nebude líbit?“ Dívám se jí do zelených očí. „No, co potom? Pak se zaseknu tady, Imogen. Zaseknu se tu se všemi vzpomínkami, finančními problémy, se vším. Mimochodem už nemáme žádné peníze, takže se budeme muset přestěhovat do nějakého hloupého malého bytu, zpátky tam, kde jsme začínali, a... co pak? Budu muset jít do práce a Angus bude šílet a... a... víš – musím vypadnout, musíme vypadnout a tohle je ono – úniková cesta. A na fotkách to vypadá tak nádherně. Vážně, tak zatraceně nádherně. Je to jako sen, ale co, já chci snít. Zrovna v tuhle chvíli je to přesně to, co chci. Protože skutečnost byla poslední dobou *pěkně k posrání.*“

V kuchyni je ticho. Imogen zdvihne sklenku, jemně cinkne o mou a řekne: „Zlato, bude to nádherné. Jen mi budeš chybět.“

Na chvíli se zadíváme jedna druhé do očí a o pár vteřin později je v kuchyni Angus. Kabát má flekatý od studeného podzimního deště. Nese víno ve zdvojených oranžových plastových taškách – a vede zmoklého psa. Opatrně postaví tašky na zem a pak odepne Beanyho.

„Tak běž.“

Kokr se otřepe a vrtí ocasem, zamíří rovnou ke svému proutěnému koši. Mezitím vyndávám lahve vína a stavím je na linku, kde vytvoří malé, ale významné defilé.

„To by mělo na hodinku stačit,“ říká Imogen při pohledu na všechno to víno.

Angus popadne lahev a odšpuntuje ji.

„Ach. Sainsbury's je o život. Tyhle camdenský závisláci nakupující citronovou šťávu mi nebudou chybět.“

Imogen nesouhlasně zamlaská. „Jen počkej, až tam budeš, tři sta mil od nejbližšího lanýžového oleje.“

Angus se zasměje – a je to dobrý, přirozený smích. Jako se smál, než se to všechno stalo. Konečně se uvolním, i když si vzpomenu, že se ho chci zeptat na tu malou hračku – plastového draka. Jak se ocitnul v Kirstiině pokoji? Patřil Lydii. Byl schovaný v krabici na půdě, to jsem si jistá.

Ale proč kazit tak vzácný příjemný večer takovým vyrušením? Tahle otázka může počkat do rána. Nebo navěky.

S dolytými sklenkami si sedneme a klábosíme – máme takový improvizovaný kuchyňský piknik. Silné plátky ciabatty máčíme v olivovém oleji, přikusujeme levný sušený salám. A hodinu nebo víc mluvíme – družně a spokojeně jako tři staří kamarádi, kterými jsme. Angus vysvětluje, jak se jeho bratr – který žije v Kalifornii – velkoryse vzdal svého podílu na dědictví.

„David vydělává balík v Silicon Valley. Nepotřebuje prachy ani spory. A ví, že my to potřebujeme.“ Angus polkne kus salámu.

Imogen ho přeruší: „Ale čemu nerozumím, Gusi, jak tvoje babička k tomu ostrovu přišla? Chci říct,“ kousne do olivy, „neuraž se, ale myslela jsem, že tvůj otec byl nevolník a ty jsi s matkou bydlel v kadibudce. A najednou se vynoří babička s vlastním ostrovem.“

Angus se zakucká smíchy. „Babi byla z matčiny strany, ze Skye. Byli prostí farmáři, málem záhumenkáři. Měli malé hospodářství, které shodou okolností zahrnovalo ostrov.“

„Dobrá...”

„Je to docela běžné. Na Hebridách jsou tisíce malých ostrůvků a před padesáti lety měl takový ostrůvek pokrytý chaluhami u Ornsay cenu tří liber. Tak ho nikdy neprodali. Pak se matka odstěhovala do Glasgow a babi ji následovala. Z Torran se stalo něco jako prázdninová chata pro mne a bratra.“

Dokončuju příběh za manžela, protože jde pro další olivový olej. „Angusova matka potkala jeho otce v Glasgow. Učila na základní škole, on pracoval v docích...”

„A, no... utopil se, ne?”

„Ano. Nehoda v docích. Vážně tragédie.“

Angus se vrací a přeruší mě: „Starouš byl násoska a mlátil ženu. Tragédie není to správné slovo.“

Všichni se podíváme na zbývající tři lahve na lince. Imogen promluví: „Ale stejně – jak do toho zapadá maják a domek? Jak se tam ocitly? Když byli vaši chudí?”

Angus odpoví: „Asociace severských majáků provozuje všechny majáky ve Skotsku. V minulém století, kdykoliv potřebovali postavit další, nabídli trochu peněz za pronájem pozemku majiteli. To se stalo na Torranu. Ale pak byl maják automatizovaný. V šedesátých letech. Takže vyklidili domek a ten připadl mé rodině.“

„Štěstí?” dodala Imogen.

„Při zpětném pohledu jo,” řekl Angus. „Získali jsme velký, slušně postavený dům. Za nic.“

Shora se ozve hlas.

„Mami...?”

Kirstie. Je vzhůru. A volá z podesty. Stává se to docela často. Přesto ve mně její hlas, hlavně když ho nečekám, vyvolává krátký, potlačovaný smutek. Zní jako Lydiin.

Chci, aby tyhle ubíjející pocity přestaly.

„Mamííí?“

S Angusem se po sobě rezignovaně podíváme, oba v duchu počítáme, kdy se to stalo naposled. Jako dva novopečení rodiče, handrkující se o to, na kom je řada s krmením ve tři ráno.

„Já jdu,“ řeknu. „Je řada na mně.“

A je to tak. Když se Kirstie naposledy probudila po jedné z nočních můr, bylo to sotva před pár dny, Angus se oddaně ploužil po schodech nahoru, aby ji uklidnil.

Postavím sklenku a mířím do patra. Za mnou jde Beany, dychtivě, jako bychom šli honit králíky. Ocasem vrtí, až naráží do nohou stolu.

Kirstie je bosa nahoře na schodišti. Obraz ztrápené nevinosti s velkýma modrýma očima a s leopardem přitisknutým k zapnutým knoflíčkům pyžama.

„Mami, už zase ten sen.“

„No tak, mumínku, je to jen ošklivý sen.“

Zdvihnu ji – poslední dobou už je skoro moc těžká – a nesu zpátky do pokoje. Zdá se, že není moc vystrašená, ale chtěla bych, aby ty opakující se noční můry přestaly. Když ji znovu zachumlám do postýlky, už se jí klíží oči, i když mluví.

„Všechno bylo bílé, mami, všechno kolem. Byla jsem v bílém pokoji a všichni se na mě koukali.“

„Pšššš.“

„Byl bílý a já se bála a nemohla jsem se hýbat a pak... pak...“

„Pššš.“

Hladím jí trochu rozpálené, červené čelo. Víčka se jí třepotají, jak usíná, ale zakňučení za mnou ji probere.

Pes šel za mnou do pokoje.

Kirstie hledá můj obličej.

„Může Beany zůstat se mnou, mami? Může dnes spát u mě v pokoji?“

Normálně to nedovoluji. Ale dnes se chci vrátit dolů a vypít ještě skleničku s Immy a Angusem.

„Dobře. Sawney Bean tu může zůstat, jen tentokrát.“

„Beany!“ Kirstie se natáhne, aby ručičkou zatahala psa za ucho.

Významně se na dceru podívám.

„A?“

„Děkuju, mami.“

„Dobře. A teď musíš spát. Zítra je škola.“

Nemluvila o sobě v množném čísle, neoznačila se za Lydii. To je vážně úleva. Když položí hlavu na chladivý polštář, zamířím ke dveřím.

Když ale couvám z pokoje, zastavím se pohledem na psovi.

Leží u Kirstiiny postele s hlavou mírně skloněnou, připravený usnout.

A ten pocit hrůzy se vrací. Protože jsem přišla na to, co mě trápí. Ten pes. Ten pes se chová jinak.

Ode dne, kdy jsme Beanyho přivedli domů k našim nadšeným holčičkám, bylo vidět, že k nim má vztah – ale ne stejný. Dvojčata sice byla jednovaječná, ale Sawney je neměl rád stejně.

S Kirstie, prvním z dvojčat, s tou veselou, která nám zůstala, iniciátorkou rošťáren, která právě teď, v téhle místnosti spala v téhle posteli, byl Beany extrovertní: skákal na ni, když se vrátila ze školy, honil ji po hale, až nadšeně i vyděšeně pištěla.

S Lydií, klidnější z dvojčat, tou citlivější, která se mnou celé hodiny sedávala, když jsme si četly, s dvojčetem, které vloni

zemřelo, byl náš kokr vždycky jemný, jako by cítil její zranitelnější osobnost. Nuchal do ní čenichem a dával jí tlapy do klína, laskavě a vřele.

Sawney Bean taky rád spával v Lydiině pokoji, pokud mohl, i když obvykle jsme ho vyháněli. Když přišel v noci k ní do pokoje, lehl si vedle postele a mírně sklonil hlavu.

Zrovna jako teď u Kirstie.

Dívám se na ruce, jak se mi třesou. Úzkost bodá jako jehly a špendlíky.

Protože Beany už s Kirstie není extrovertní. Chová se s ní přesně tak, jako dřív s Lydií.

Jemně a něžně. Přítulně.

Cítím přival otázek. Kdy se chování psa změnilo? Hned po Lydiině smrti? Později?

Usilovně se snažím, ale nemůžu si vzpomenout. Poslední rok byl zastřený žalem. Tolik se toho změnilo, že jsem psovi nevěnovala pozornost. Co se tedy stalo? Je možné, že ten pes nějakým způsobem truchlí? Může zvíře truchlit? Nebo je to něco jiného, něco horšího?

Musím to zjistit, nemůžu to nechat být. Rychle vycházím z Kirstiina pokoje a nechávám ji s rozsvícenou noční lampičkou. Přejdou pět kroků k dalším dveřím. K Lydiině starému pokoji.

Přeměnili jsme Lydiin pokoj na kancelář. Neúspěšně jsme se pokoušeli vymazat vzpomínky prací. Stěny jsou obložené knihami, většinou mými. A spousta z nich – nejméně půl police – je o dvojčatech.

Když jsem byla těhotná, přečetla jsem na tohle téma každou knihu, kterou jsem dokázala sehnat. Takhle zpracovávám věci – čtu o nich. Četla jsem tedy knihy o problémech s nedo-

nošeností dvojčat, problémech s individuací dvojčat, knihy, které mi sdělily, že dvojčata mají geneticky blíže k sobě než k rodičům nebo dokonce svým vlastním dětem.

A taky jsem četla něco o dvojčatech a psech. Jsem si jistá.

Hned jsem začala prohledávat polici. Tahle? Ne. Tahle? Ano.

Vytáhla jsem knihu *Vícečetné porody: Praktický průvodce* a rychle jsem nalistovala rejstřík.

Psi, strana 187.

Tady to je. To je ten odstavec, na který jsem si vzpomněla.

Jednovaječná dvojčata může být někdy obtížné fyzicky odlišit až do puberty – občas i pro vlastní rodiče. Nicméně překvapivě psi tento problém nemají. Psí čich je tak dobrý, že pes – například domácí mazlíček – dokáže po pár týdnech dvojčata od sebe odlišit pouhým čichem.

Držím knihu, ale zírám do tmy za oknem bez záclon. Skládám důkazy.

Kirstie poslední rok skutečně je tišší, plašší, odtažitější. Víc jako Lydia. Dosud jsem to připisovala smutku. Koneckonců, poslední rok se všechno změnilo.

Ale co když došlo k příšernému omylu? Nejděsivějšímu omylu, jaký si lze představit? Jak to rozluštit? Co můžeme dělat? Co to s námi všemi udělá? Víím jednu věc – nic z toho nemůžu říct svému zlomenému manželovi. Nemůžu to říct nikomu. Nebylo by k ničemu odjítit tuhle bombu. Ne, dokud si nejsem jistá. Ale jak to prokázat, ať tak, nebo tak?

Se suchem v ústech a úzkostí jdu dolů na podestu. Dívám se na dveře a ta slova z třpytivých, vystřihaných papírových písmen.

Tady žije Kirstie.

3

Jednou jsem četla průzkum, který objasňoval, že stěhování je stejné trauma jako rozvod nebo smrt rodiče. Cítím to obráceně: dva týdny po našem setkání s Walkerem – dva týdny po tom, co Kirstie řekla to, co řekla – mám divokou *radost*, že se stěhujeme, protože mám spoustu práce a alespoň trochu rozptýlení.

Líbí se mi, když dostanu žízeň z té únavy v pažích, jak zvedám přepravky z tyčících se skříní, mám ráda pachut starého prachu v ústech, když vyprazdňuji a drhnu nekonečné police knih.

Ale neumlčí to pochybnosti. Nejméně jednou denně porovnávám vzpomínky na výchovu dvojčat s detaily Lydiiny smrti. Je snad možné, bylo by možné, abychom si spletli, kterou dceru jsme ztratili?

Nevím. A tak otálím. Poslední dva týdny, kdykoliv vyložím Kirstie ve škole, říkám jí „zlatíčko“ nebo „mumínku“, prostě jakkoliv, jen ne jejím skutečným jménem, protože se bojím, že se otočí, zadívá se na mne hypnotickým modrým pohledem a řekne: „Já jsem Lydia. Ne Kirstie. Kirstie je mrtvá. Jed-

na z nás je mrtvá. Jsme mrtvé. Já žiju. Já jsem Lydia. Jak sis to mohla splést, mami? Jak můžeš? Jak?“

A pak se pustím do práce, abych přestala přemýšlet. Dnes se pouštím do toho nejhoršího. Jelikož Angus odjel, odletěl napřed do Skotska, aby vše připravil, a Kirstie je ve škole – *Kirstie Jane Kerrera Moorcroftová* – budu vyklízet půdu. Kde máme to, co zbylo po Lydii. *Lydii May Taneře Moorcroftové*.

Stojím pod dřevěným padacím poklopem, postavím nesku-tečně lehké hliníkové schůdky a zastavím se. Bezmocná. Zno-vu přemýšlím.

Začni od začátku, Sarah Moorcroftová. Vyřeš to.

Kirstie a Lydia.

Dali jsme dvojčatům různá, ale příbuzná jména, protože jsme chtěli zdůraznit jejich individualitu, ale zároveň uznat jedinečnost jejich postavení dvojčat – přesně jak doporuču-jí všechny knihy a webové stránky. Kirstie tedy pojmenoval její otec a dal jí jméno své milované babičky. Skotské, sladké, lyrické.

Kvůli rovnováze jsem mohla vybrat Lydiino jméno já. Zvo-lila jsem klasické, z antického Řecka. Lydia. Vybrala jsem ho částečně proto, že miluji historii, částečně proto, že se mi jméno Lydia moc líbí, a částečně proto, že se vůbec nepodo-bá jménu Kirstie.

Druhá jména May a Jane jsem vybrala podle svých babiček. Angus vybral třetí jména po dvou malých skotských ostrův-cích: Kerrera a Tanera.

Týden po narození dvojčat – dlouho před ambiciózním stěhováním do Camdeny – jsme odvezli naše drahocenná, novorozená, identická miminka v mrznoucím dešti autem do našeho skromného bytu. A měli jsme takovou radost z výsled-

ku našeho tvůrčího úsilí při výběru jmen, že jsme se smáli, radostně líbali a zatímco jsme parkovali, pořád dokola jsme ta jména opakovali.

Kirstie Jane Kerrera Moorcroftová.

Lydia May Tanera Moorcroftová.

Pokud šlo o nás, měli jsme pro dvojčata jména lehce propojená a výstižná. Měli jsme jména poetická a pěkně spárovaná, aniž bychom se dostali na úroveň Tydlidum a Tydlidá.

Takže co se pak stalo?

Je na čase přebrat půdu.

Stoupám po schůdcích a silně strčím do poklopu – s bolestným zaskřípěním se rozletí a hlasitě bouchne o trámy. Ten zvuk je tak hlasitý, tak obtěžující, až zaváhám a nervy mě rozbrní. Jako by tam nahoře něco bylo a spalo – něco, co jsem možná právě probudila.

Ze zadní kapsy džín vytáhnu baterku a rozsvítím ji. Namířím ji vzhůru.

Dolů na mne zírám čtverec černoty. Pohlcující prázdnota. Znovu zaváhám. Snažím se nepřipouštět si, že mě mrazí strachem. Ale je tu. Jsem sama doma – až na Beanyho, který spí v košíku v kuchyni. Slyším, jak listopadový déšť bubnuje na střešní tašky nade mnou, tam v té temnotě. Jako když spousta nehtů podrážděně klepe o stůl.

Tap tap tap.

Zmocňuje se mě úzkost. Vystoupím na další schůdek a myslím na Kirstie a Lydiu.

Tap tap tap. Kirstie a Lydia.

Když jsme dvojčata přivezli z porodnice, zjistili jsme, že jsme sice uspokojivě odlišili jména, ale máme ještě jiné dilema – mnohem těžší bylo odlišit je od sebe fyzicky.

Protože naše dvojčata byla stejná. Dokonale. Patřila k nejstejnějším ze stejných dvojčat. Byla tak dokonalá, že se sestřičky z jiných oddělení na ně přes chodbu chodily podívat.

Některá jednovaječná dvojčata vůbec nejsou takhle identická. Mají odlišný tón pleti, odlišné skvrnky na kůži, různý hlas. Další jsou zrcadlovým obrazem, jsou stejná, ale jejich stejnost je zrcadlovým odrazem, levá a pravá jsou prohozené: jednomu dvojčeti se vlásky stáčí po směru hodinových ručiček a druhému proti směru.

Ale Kirstie a Lydia Moorcroftovy byly skutečně identické: měly stejně sněhobílé vlásky, naprosto odpovídající ledově modré oči, přesně ten stejný nos jako knoflíček, stejný šibalský a hravý úsměv, stejně dokonale růžové pusinky, když si zívly, stejné záhyby kůže, stejně se smály, měly stejné pihy i mateřská znaménka. Byly jako zrcadlový odraz, ale neotočený.

Tap tap tap...

Pomalů a opatrně, možná trošku ostýchavě, stoupám po posledních stupních a nakukuji do šera podkroví. Sleduji kužel světla baterky. Pořád přemýšlím. Pořád vzpomínám. Světlo baterky narazí na hnědý kovový rám kočárku pro dvojčata Maclaren. Tehdy nás stál jmění, ale nevadilo nám to. Chtěli jsme, aby dvojčata seděla vedle sebe a dívala se dopředu, i když jsme jeli na procházku. Protože už od narození tvořila tým. Žvatlala si svou řečí dvojčat, naprosto zaujatá jedna druhou, tak jako od početí.

Během těhotenství, od jednoho ultrazvuku k druhému, jsem skutečně pozorovala, jak se k sobě dvojčata přibližují – od doteku tělíček ve 12. týdnu po objetí ve 14. týdnu. V 16. týdnu, jak mne upozornila lékařka, si občas dávala pusinky.

Hluk deště je teď vytrvalejší, jako podrážděné syčení.
Pospěš. Čekáme. Pospěš.

Nepotřebuju popohánět. Chci mít tuhle práci za sebou. Rychle zkontroluju temnotu – a světlo baterky osvětlí vyfouknutou pohovku s mašinkou Tomášem. Mašinka Tomáš po mně pošilhává s vyšinutým veselím. Červeně, žlutě, šaškovsky. Ta tu rozhodně může zůstat. Stejně jako druhá pohovka, která tam nahoře někde bude. Modrou jsme koupili pro Kirstie.

První dcera. Druhá dcera. *Žlutá a modrá.*

Zpočátku jsme naše děti odlišovali tak, že jsme jim jeden nehet na ruce nebo noze namalovali žlutě nebo modře. Žlutá pro Lydii, modrá pro Kirstie.

Lakování nehtů byl kompromis. Sestra v nemocnici nám doporučila nechat jedno z dvojčat tetovat na skrytém místě – třeba na lopatce nebo nad kotníkem – jen maličkou nesmazatelnou značku, abychom si je nemohli splést. Ale odolali jsme, připadalo nám to už moc drastické, skoro barbarské. Tetovat jedno z našich dokonalých, nevinných, neposkvrněných dětí? Ne.

Ale nemohli jsme nic neudělat. Proto jsme se spolehli na lak na nehty, svědomitě a opatrně nanášený jednou týdně po celý rok. Potom – dokud jsme je nedokázali rozlišit podle osobnosti a reakcí na jméno – jsme se spoléhali na různé oblečení – právě to, jehož část je teď zabalená na téhle zaprášené půdě.

Stejně jako s lakem na nehty jsme měli žluté oblečení pro Lydii a modré pro Kirstie. Neoblékali jsme je celé do jedné barvy, žlutou holčičku a modrou holčičku, ale Kirstie pokaždé měla modrý svetřík nebo modré ponožky nebo modrou čepici

s bambulí, to ostatní modré nebylo. Zatímco Lydia měla žluté tričko nebo třeba žlutou mašli v blondatých vlásčích.

Pospěš. Pospěš si.

Chci spěchat, ale zároveň mi to připadá špatně. Jak můžu být efektivní na tomhle místě? Kartonové krabice označené L jako Lydia jsou všude. Plné, tiché, vyčítavé. Krabice s jejím životem.

Chci křičet její jméno: Lydia. Lydia. Vrať se. Lydie May Tane-ro Moorcroftová. Chci křičet její jméno tak, jak jsem ho křičela, když umřela, když jsem se dívala dolů z balkonu a viděla její malé tělíčko, roztažené a přitom pomačkané, ještě dýčající, ale umírající.

A teď se tu dusím prachem podkroví. Nebo to jsou možná vzpomínky.

Malá Lydia běžící do mé náruče, když jsme zkoušely pouštět draky na Hampstead Heath a ji vylekal rachotivý hluk. Malá Lydia sedící na mém klíně a dychtivě píšící poprvé své jméno voskovkou. Malá Lydia příkrčená v tátově velkém křesle, plaše se ukrývající za rozevřeným atlasem, který byl tak velký jako ona. Lydia, ta tichá, zamyšlená, citlivá, trochu ztracená a neúplná – Lydia, která byla jako já. Lydia, která jednou, když se sestrou seděla v parku na lavičce, řekla: „Mami, pojď se posadit mezi mne a číst nám.“

Pojď se posadit mezi *mne*? Už tehdy tam bylo určité zmate-ní, zastřená identita. Něco trochu znepokojivého. A teď je má milovaná Lydia pryč. Nebo ne? Možná žije tam dole, i když její věci jsou zabalené tady nahoře? Jestli je to tak, jak bychom to mohli rozplést, aniž bychom zničili celou rodinu?

Komplikace jsou nepřijatelné. Mluvím sama se sebou.

Pracuj, Sarah, pracuj. Přeber tu půdu. Udělej práci. Ignoruj

smutek, zbav se věcí, které nepotřebuješ, pak se odstěhuj do Skotska, na Skye, na ty širé pláně, kde bude Kirstie – Kirstie, Kirstie, Kirstie – moct běhat volně a svobodně. Kde se všichni budeme moct vznést, uniknout minulosti, tak jako kajky letí nad hory Cuillin.

Jedna krabice je roztržená.

V šoku na ni zírám. Lydiina největší krabice s hračkami je otevřená. Brutálně roztržená. Kdo to udělal? To musel být Angus. Ale proč? A s takovou bezohlednou divokostí? Proč mi nic neřekl? Diskutovali jsme o Lydiiných věcech. A teď nosí její hračky zpátky a nic mi neřekne?

Děšť znovu syčí. Velmi blízko, kousek nad mou hlavou.

Nakloním se nad otevřenou krabici a otevřu ji, abych se podívala, a když to dělám, zaslechnu jiný zvuk, typické kovové drnčení. Někdo leze po schůdcích?

Ano.

Ten hluk je nezaměnitelný. Někdo je v domě. Jak se dostal dovnitř, aniž bych ho slyšela? Kdo to leze na půdu? A proč Beany nezačal štěkat v kuchyni?

Ustoupím. Nesmyslně vystrašená.

„Haló? Haló? Kdo je tam? Haló??“

„Všechno v pořádku, krásko?“

„Angusi!“

Usmívá se v polostínu světla dopadajícího z podesty. Vypadá podivně. Jako ničema z hororu, démonicky nasvícený zespodu baterkou.

„Bože, Angusi, vylekal jsi mě.“

„Promiň, zlato.“

„Myslela jsem, že jsi na cestě do Skotska?“

Angus se vytáhne nahoru a stoupne si naproti. Je tak vyso-

ký – metr devadesát –, že se musí trochu sklonit, aby si svou pěknou tmavou hlavu nerozbil o trám.

„Zapomněl jsem si pas. Dnes ho potřebuješ i na domácí lety.“ Angus se podívá za mne na roztrženou krabici s hračkami. Ve vzduchu je prach, který mezi našimi tvářemi osvětluje má baterka. Chtěla bych mu baterkou posvítit rovnou do očí. Mračí se? Usmívá? Hrozivě tyčí? Ale atmosféra je divná. Napjatá.

Promluví. „Co děláš, Sarah?“

Obrátím kužel světla přímo na krabici. Hrubě rozříznutou.

„Jak to vypadá?“

„OK.“

Jeho silueta se světlem zdola za zády má nepříjemný tvar, jako by byl napjatý nebo rozzlobený. Hrozivý. Proč? Mluvím rychle.

„Přebírám tohle všechno. Gusi, víš, že s tím něco musíme udělat, ne?“ Spolknu smutek a zadívám se na stíny na jeho tváři. „Musíme přebrat Lydiiny hračky a oblečení. Vím, že nechceš, ale musíme se rozhodnout. Vezmeme to s sebou, nebo uděláme něco jiného?“

„Zbavit se toho?“

„Ano... možná.“

„Dobře, dobře. Ach jo. Já nevím.“

Ticho. A neustávající déšť.

Jsmo tu zaseklí. Zaseklí na místě, v těchhle kolejích, v tomhle podkroví. Chci jít dál, ale musím znát pravdu o té krabici.

„Angusi?“

„Podívej, už musím jít.“ Couvá směrem ke schůdkům. „Promluvíme si později, můžu ti zaskypovat z Ornsay.“

„Angusi!“

„Zabookoval jsem si další let, ale taky mi to uletí, jestli si nedám pozor. Nejspíš budu muset přenocovat v Inverness.“ Jeho hlas se vzdaluje, jak slézá po schůdcích. Odchází a je v tom něco kradmého a provinilého.

„Počkej!“

Ve spěchu skoro klopýtnu. Sklouznu po žebříku. Už míří ke schodům.

„Angusi, počkej.“

Otočí se, podívá se přitom na hodinky.

„Co?“

„Ty jsi...“ Nechci se na to ptát. Musím se zeptat. „Gusi. Ty jsi otevřel krabici s Lydiinými hračkami?“

Znehybní. Osudně.

„Jistě,“ odpoví.

„Proč, Angusi? Proč jsi to proboha udělal?“

„Protože Kirstie její hračky nudily.“

Ve tváři má výraz, který má působit uvolněně. A já mám děsivý pocit, že lže. *Můj manžel mi lže.*

Jsem ztracená, ale musím něco říct.

„Takže, Angusi, ty jsi šel na půdu a jednu vyndal? Jednu z Lydiiných hraček? Jen tak?“

Bez mrknutí mne pozoruje. Tři metry pod podestou, s holými stěnami bez obrázků, kde zbyly velké čtverce bez prachu tam, kde jsme už odsunuli nábytek. Mou druhou nejoblíbenější knihovničku, Angusův milovaný prádelník – dědictví po babičce.

„Ano. No a? V čem je problém, Sarah? Vstoupil jsem na nepřátelské území?“ Jeho uklidňující výraz je pryč. Rozhodně se mračí. Je to to temné, zlověstné mračení věštící zlost. Myslím na to, jak praštil šéfa. Myslím na jeho otce, který bil

matku, a ne jednou. Ne. Tohle je můj muž. Nikdy by na mne nevztáhl ruku. Ale očividně má vztek a pokračuje: „Kirstie se nudila a byla nešťastná. Říkala, že se jí stýská po Lydii. Byla jsi pryč, Sarah, na kafi s Imogen. Je to tak? Tak jsem si myslel, proč jí nepřinést nějaké Lydiiny hračky, ne? To ji utěší. A přestane se nudit. Tak jsem to udělal, OK? Je to v pohodě?“

Jeho sarkasmus je těžký. A hořký.

„Ale...“

„Co bys udělala ty? Řekla ne? Řekla jí, ať sklapne a hraje si s vlastními hračkami? Řekla jí, ať zapomene, že měla sestru?“

Otočí se a jde přes podestu, začne sestupovat po schodech. Teď se cítím provinile já. Jeho vysvětlení dává smysl. Ano, to bych ve stejné situaci udělala taky. Myslím.

„Angusi...“

„Ano?“ Zastaví se po pěti krocích.

„Promiň. Promiň, že jsem tě vyslýchala. Byla jsem jen trochu v šoku, nic víc.“

„Tss.“ Podívá se nahoru a vrátí se mu úsměv. Nebo alespoň jeho náznak. „Netrap se tím, miláčku. Uvidíme se na Ornsay, dobře? Ty pojedeš po zemi a já poletím.“

„A budeš ve Skotsku dřív než já?“

„Jasně!“

Směje se nevesele, rozloučí se a otočí se k odchodu, aby sebral svůj pas a tašky a letěl do Skotska.

Slyším ho v kuchyni. V duchu vidím jeho milosrdný úsměv.

Dole se zaklapnou dveře. Angus je pryč. A najednou mi chybí, fyzicky mi chybí.

Chci ho. Ještě pořád. Víc. Možná víc než kdy předtím, protože je to už dlouho.